

Русия се намирала, прочее, лице съ лице противъ Англия и Австрия. Последните двѣ продължавали да увеличаватъ военнитѣ си сили. Ромжия отъ друга страна, недоволна за гдѣто Русия ѝ отне Бесарабия така и Турция, подбутната отъ умраза противъ побѣдителката си, усилявали тоже войскитѣ си. Ако дипломатическото съглашение между Австрия и Англия бждеше послѣдвано отъ единъ нападателенъ съюзъ и тѣ би обявили война на Русия, не може да се допусне, че Ромжия и Турция ще стоятъ мирни. Значи, една страшна буря се готвѣла противъ Русия и затова тя побърза да вземе мѣрки противъ нея. На 28 мартъ Горчаковъ отправи до посланниците на Русия една кжса телеграма, въ която казва, че Сализбури говори въ своя циркуляръ за онова което английското правителство не иска, но не говори какво то желае. Важно е, пише той, Лондонскиятъ кабинетъ да се обясни. Телеграматата на Горчакова била придружена съ единъ рго мемория, въ който рускиятъ канцлеръ посочва на невѣрнитѣ съждения въ нотата на Сализбури и обяснява съ откровенностъ политиката и намѣреніята на руското правителство.

„Не е вѣрно, гласи мемоарътъ на Горчакова, че „Санъ Стефанскиятъ договоръ създава една нова България, една силна славянска държава подъ контрола „на Русия. България сжществуваше, ако и поробена: „Европа знаеше това, и тя искаше да ѝ помогне; Цариградската конференция посочи мѣрkitѣ за постигане на „тази цѣль Не е вѣрно, че Русия иска да упражнява контролъ надъ новосъздадената славянска държава; „императорското правителство направи за нея това, което „то направи въ 1830 год. за Молдо-Влахия „Приписватъ ни, че сме били дали на България пристанищата на Черно море; обаче това бѣше прѣдвидено и „отъ Цариградската конференция. Колкото за пристанищата на Егейско море, ние сме имали прѣдъ видъ търговскиятъ напръдѣкъ на България и въ таквъ случай „Русия не ще се ползува отъ това толкова, колкото Англия и ония Велики Сили, на които търговията въ Сръдиземното море е много по-голъма отъ руската и е била „всѣкога помагало на тѣхното политическо влияние“....